

Hoofdstuk 1

Met een bonkend hoofd zat ik naar mijn computerscherm te staren. Niet zo vreemd met alle collega's om mij heen die té hard praatten of té luid lachten. Áls er al gelachen werd. Vaak was het muisstil, waardoor je ergerniswekkende smak- en slikgeluiden of lepels die in yoghurtpotjes schraapten als storend begon te ervaren. De harde schijf van mijn computer stond vol met slecht geschreven inhoud, standaardbrieven die geen mens begreep, agenda's die nooit werden nageleefd, agendapunten die nooit werden opgevolgd, saaie verslagen die door niemand werden gelezen en eindeloos lange teksten die fungeerden als slaapmiddel.

Om nog maar te zwijgen van de droge aircolucht die mij constant geïrriteerde ogen en een droge keel bezorgden. Wanneer ik mijn gezicht naar rechts draaide, keek ik neer op de hoofden van mensen die het station in- en uitwandelden. Ik legde mijn hand tegen mijn schouder en hield mijn pijnlijke nek wat naar achteren. Wanneer ik mijn hoofd de andere kant omdraaide, dan blokkeerde ook die schouder.

Ik keek op mijn horloge. Met een beetje geluk kon ik op tijd naar huis. Ha! Vijf voor vijf. Zo snel als ik kon, logde ik uit op mijn pc. Door de glazen ramen zag ik niemand in de gang. Marc was blijkbaar nog in vergadering. Vandaag zou hij me niet de zoveelste spoedklus op het laatste nippertje onder mijn neus kunnen wrijven.

Om de verveling te doorbreken, had ik hem verschillende voorstellen gedaan. Hij had slechts 'ja' geknikt, of gezegd 'misschien, ik zal erover nadenken.' Maar de dag nadien was

hij mijn voorstel alweer vergeten.

Ik hield mijn gezicht naar de zon gericht en snoof gretig de frisse buitenlucht op. Maar veel tijd om ervan te genieten was er niet. De laatste weken waren er weer veel vertragingen. De treinrit van Brussel naar Gent duurde ongeveer drie kwartier, maar soms was ik meer dan anderhalf uur onderweg. Snel nam ik een reep chocolade uit mijn handtas en ritste gretig het papier eraf. Het weekend moest gevierd worden.

Thuisgekomen van een lawaaierige treinrit liet ik me in de zetel neerploffen. Ik strekte mijn benen lang uit, geeuwde breed, sloot mijn ogen en begon te dromen.

Mijn witte bruidsjurk was helemaal met bloemetjes bezaaid en de soepele stof viel recht naar beneden waardoor ik er heel slank uitzag. De voile op mijn hoofd maakte het plaatje helemaal perfect. En toen was er Jason, met zijn goudblonde lokken en helderblauwe kijkers die zijn gespierde arm om me heen sloeg.

‘Tara? Ben je thuis?!’

Huh? Had ik geslapen? Ik ging vlug rechtop zitten en keek op mijn horloge. Zeven uur. Lieve hemel, al zo laat?

Nog voor hij zijn jas kon uitdoen, stond ik naast hem en legde liefdevol mijn armen rond zijn hals. Mijn lippen plantten een zachte zoen op zijn wang.

‘Hey, schat. Je bent zo laat?’

‘Ja, ik had nog een belangrijke klant. Maar de deal is binnen. Weet je nog die dure flat waarover ik je vorige week heb verteld?’

Ik knikte.

‘Wel, die heb ik verkocht. Ik alleen ben erin geslaagd om

pure winst op te strijken, schatje. Wat vind je daarvan?’

‘Ik ben zo blij dat je er bent, schat. Zullen we vanavond een intiem etentje organiseren? Jij en ik?’

Jasons’ blauwe kijkers lichtten op.

Ongecontroleerd streek hij met zijn handen door zijn haren, gaf me een snelle zoen en duwde me daarna langzaam van zich af.

‘Tara, je weet toch dat we naar die barbecue bij Dan en Rebecca moeten?’

Ach ja, dat was waar ook. Helemaal vergeten.

‘Ik heb je gemist, lieverd.’ Voorzichtig legde ik mijn hoofd tegen zijn schouder en sloot mijn ogen.

‘Niet nu, Taraatje. We moeten vertrekken. Ik wil écht niet te laat komen. Kom! Ga je maar omkleden.’

Jason schudde zijn hoofd en ging recht naar de slaapkamer. Zonder nog een woord te zeggen, liep ik hem achterna. Zijn felle reactie verwonderde me. Toen ik de kamer binnenkwam had hij zijn jas al uitgetrokken en op bed gegooid. Hij stond voor de spiegel zijn hemd los te knopen en bewonderde zichzelf. Ja, mijn Jason zag er goed uit. Hij was breedgeschouderd, sportief en had een stem als een klok. In zijn vrije tijd verdiende hij wat bij met zingen. Weliswaar in een kleine band die alleen maar covers bracht, maar op een dag zou hij bekend worden in heel het land. Wat hield ik toch van hem. Ik moest iets doen als ik mijn avondje thuis wilde redden. Stapje voor stapje zonder enig geluid te maken, schoof ik naar hem toe en legde mijn armen om zijn middel. Mijn neus duwde ik tegen zijn rug aan.

‘Moet ik mee, lieverd? Vanavond zou ik ...